Боби саду сеюм — Боварӣ ба одилона будани доварӣ

Маҳкум кардани одамон барои қонуншиканиҳо қисми ҷудонашавандаи ҳамаи ҷомеаҳо мебошад. Дар рӯи замин ягон халқе нест, ки дар он барои шахси гуноҳкор ҷазое вуҷуд надошта бошад. Одамон меъёрҳои рафторро муқаррар кардаанд ва ҳар гуна вайрон кардани ин меъёрҳо талаб мекунад, ки адолат барқарор карда шавад.

Мо чунин рафтор мекунем, зеро Худо низ ҳамин тавр амал мекунад. Мо гуфта метавонем, ки Худо нисбат ба мо талабгортар аст, зеро адолати илоҳии Ӯ мутлақ ва комил мебошад. Баъзан адолати мо он қадар комил нест.

Вақте ки Исо бо китобдонон ва фарисиён сухан мегуфт (Матто 23:29–36), Ӯ ба мо таълим медод, ки ба одилона будани доварии Худо боварӣ дошта бошем.

Матт 23:29-36: "29 Вой бар ҳоли шумо, эй китобдонон ва фарисиёни риёкор, ки мақбараҳои анбиёро бино мекунед ва биноҳои ёдгории одилонро зинат медиҳед, 30 Ва мегӯед: „Агар дар замони падарони худ мебудем, дар рехтани хуни анбиё бо онҳо шарик намешудем“. 31 Ба ҳамин тариқ худатон бар зидди худ шаҳодат медиҳед, ки фарзандони қотилони анбиё ҳастед; 32 Пас, шумо ҳам зарфи падарони худро лабрез кунед. 33 Эй морон ва афъизодагон! Аз маҳкумияти дӯзах чӣ тавр гурехта метавонед? 34 Бинобар ин, инак, Ман назди шумо анбиё ва хукамо ва китобдононро мефиристам; ва шумо баъзеро хоҳед кушт ва маслуб хоҳед кард, ва баъзеро дар куништҳои худ тозиёна зада, аз шаҳре ба шаҳре хоҳед ронд; 35 То тамоми хуни одилон, ки бар замин рехта шуд, бар сари шумо фурӯд ояд, аз хуни Ҳобили одил то хуни Закарьё ибни Баракьё, ки вайро шумо дар миёни маъбад ва қурбонгоҳ куштед. 36 Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин ҳама бар сари ин насл хоҳад омад."

Дар ин оятҳо Исо баъзе ҲОЛАТҲОЕРО эълон кард, ки доварии муайянро талаб мекунанд.

ДАЪВОҲОИ ДУРӮҒИНЕ, КИ ОДАМОН БАЁН МЕКАРДАНД, доварии муайянро талаб мекарданд. Онҳо кӯшиш мекарданд, ки гузаштаро бузург нишон диҳанд. Барои ин онҳо қабрҳо месохтанд ва онҳоро оро медоданд. Онҳо ёдгориҳои пайғамбарони пешинро, ки падаронашон кушта буданд, зебу зинат медоданд. Онҳо мехостанд гузаштаро гиромӣ доранд, вале ҳамзамон ҳар гуна робитаи худро бо падаронашон инкор мекарданд. Онҳо мегуфтанд: «Агар мо дар рӯзҳои падарони худ мебудем, дар рехтани хуни пайғамбарон бо онҳо шарик намешудем». Аммо бо корҳои худ онҳо бардурӯғ будани ин гуфтаҳояшонро исбот мекарданд.

Дар ин бора андеша кунед. Исо гуфт: «Шумо нодуруст рафтор мекунед. Шумо даъвоҳои дурӯғин баён мекунед. Шумо кӯшиш мекунед, ки шахсияти аслии худро пинҳон кунед. Шумо тамоми кӯшишро ба харҷ медиҳед, то қабрҳои пайғамбаронро созед ва ёдгориҳои онҳоро оро диҳед, аммо худи шумо ҳамон гуна ҳастед, ки падарони шумо буданд. Онҳо пайғамбаронро мекуштанд. Шумо низ ба онҳо монанд ҳастед, зеро писарони касоне ҳастед, ки пайғамбаронро куштаанд. Шумо инро инкор карда наметавонед».

Риёкорӣ дар даъвоҳои дурӯғин зоҳир мегардад ва чунин даъвоҳо маҳкумиятро талаб мекунанд. Дар чунин шароит доварӣ ногузир аст. Исо инро бо суханони қатъии Худ равшан баён кард.

МАҲКУМИЯТИ КОМИЛЕ, КИ ИН ХАЛҚ САЗОВОРИ ОН БУД, қарори муайянро талаб мекард. Инҳо аз ҷумлаи сахттарин суханоне мебошанд, ки Исо ягон вақт ба касе гуфта

буд. Ӯ гуфт, ки онҳо дар гуноҳи падаронашон шарик ҳастанд. Ба ояти 32 диққат диҳед: «Пас шумо низ паймонаи падарони худро пур кунед».

Насл ба насл гуноҳ ҷамъ мешуд, зеро падарони онҳо пайваста паёмҳои пайғамбаронро нодида мегирифтанд. Бисёре аз пайғамбаронро онҳо мекуштанд. Ҳамин тавр, аз як насл ба насли дигар бори гуноҳ боз ҳам вазнintар мешуд. Ва Исо гуфт: «Пас шумо низ паймонаи падарони худро пур кунед».

Ғайр аз ин, онҳо гуноҳҳои шахсии худро низ доштанд. Ин ҳақиқати даҳшатнок аст. Ба ояти 33 диққат диҳед: «Чӣ гуна аз маҳкумияти дӯзах гурехта метавонед?» Ин сухани бисёр қатъӣ аст. Аз оқибатҳои гуноҳ гурехтан имкон надорад. Онҳо на танҳо дар гуноҳи падаронашон шарик буданд, балки ба он гуноҳҳои шахсии худро низ зам мекарданд. Ин маънои онро дошт, ки онҳо роҳи дигаре надоштанд. Китоби Муқаддас ба мо мегӯяд, ки мо ба куҷо меравем ва дар ин ҷо Исо хеле равшан мефаҳмонад, ки он одамон ба куҷо мерафтанд. Ӯ гуфт, ки онҳо аз маҳкумияти дӯзах гурехта наметавонанд.

Маҳкумияти комиле, ки ин халқ сазовори он буд, дар ниҳоят ба гуноҳи дастаҷамъӣ табдил ёфт. Дар ин ҷо ман бояд диққати шуморо ба як воқеияти даҳшатнок ҷалб кунам. Ба оятҳои 34 ва 35 бори дигар нигаред:

«34 Бинобар ин, инак, Ман назди шумо анбиё ва хукамо ва китобдононро мефиристам; ва шумо баъзеро хоҳед кушт ва маслуб хоҳед кард, ва баъзеро дар куништҳои худ тозиёна зада, аз шаҳре ба шаҳре хоҳед ронд; 35 То тамоми хуни одилон, ки бар замин рехта шуд, бар сари шумо фурӯд ояд, аз хуни Ҳобили одил то хуни Закарьё ибни Баракьё, ки вайро шумо дар миёни маъбад ва қурбонгоҳ куштед».

Ҳамаи ин ҷамъ шуд, зеро онҳо аз раҳмати илоҳӣ рӯй гардонда буданд. Ин даҳшатнок аст. Ин даҳшатнок аст, зеро Исо гуфт, ки ин пайғамбарон метавонистанд ба онҳо ёрӣ диҳанд, то аз доварии даҳшатнок раҳоӣ ёбанд, аммо онҳо гӯш надоданд. Онҳо касонеро, ки Исо назди онҳо фиристода буд, куштанд ва маслуб карданд. Ин маҳкумияти комил аст. Риёкорон сазовори маҳкумияти комил мебошанд, зеро бори азими гуноҳеро бар дӯш доранд.

Пас, эй дӯсти ман, ба ногузир будани доварӣ диққат деҳ. Ногузирии он бо ин ҳолатҳо муайян мегардад: даъвоҳои дурӯғине, ки одамон баён мекунанд ва маҳкумияти комиле, ки онҳо сазовори он мебошанд.

Ва эй дӯсти ман, ман бояд ба ту бигӯям: агар ту аз Худо раҳм напурсӣ ва аз чунин рафтору ҳолатҳо дар ҳаёти худ рӯй нагардонӣ, ба маҳкумияти ногузир гирифтор хоҳӣ шуд ва ин даҳшатнок аст.

Ман шуморо даъват мекунам, ки ҳамин ҳоло ба Исо рӯй оваред!